XVII. évfolyam, 1. sz. Megjelenik havonta Sopron, 1930. január 15.

MISSZIÓI LAPOK

Az ág. h. ev. misszióegyesület hivatalos közlönye

Alapította: SCHOLTZ ÖDÖN esperes

Szerkeszti: BR. PODMANICZKY PÁL
egyetemi theológiai tanár

A Missziói Lapok előfizetési ára 1 P a Misszióegyesület pénztárosának, Broschkó Gusztáv Adolf esperes úrnak címére küldendő, Budapest IV. Deák-tér 4.

Vitéz Tóth Alajos könyvnyomdai műintézete, Sopron, 44.

Gyüjtsünk előfizetőket!

A Missziói Lapok előfizetési ára egy évre egy pengő. Olyan olcsó, hogy a szegény ember is járathatja s épülhet Istennek nagyságos dolgain. Toborozzunk előfizetőket! Számítunk a lelkész, a felügyelő, a tanító urak lelkes támogatására! Nemcsak arra számítunk, hogy ők maguk előfizetőink közé állnak, hanem főleg arra, hogy buzgón sok-sok előfizetőt gyüjtenek kis lapunknak.

Ha a Missziói Lapok mögött nagy sereg előfizető fog állani, fennmaradása biztosítva lesz, sőt meg is növelheti terjedelmét az egy pengős előfizetési díj mellett s egyre több képet közölhet. Gyüjtsünk tehát előfizetőket!

Kedvezmény.

Mivel előreláthatólag sokan lesznek a misszió barátai között olyanok, akik szeretik s tovább is járatni óhajtják a Hajnal cimü missziói lapot, a Hajnal kiadója, a Missziói Szövetség kedves előzékenységgel azt a kedvezményt nyújtja a Missziói Lapok olvasóinak, hogy a két lap, a Hajnal és a Missziói Lapok együttes előfizetési díja évi 2 pengő. Ez 50 fillér megtakarítást jelent, mert a Hajnal előfizetési ára évi 1 pengő 50 fillér. Éljünk ezzel a kedvezménnyel, hogy tudomásunk legyen mindarról, a mi köztünk magyarok között itthon s részünkről odakünn a pogányság között Isten országa terjesztése érdekében történik!

XVII. évfolyam, 1. szám. Sopron, 1930. január 15.

MISSZIÓI LAPOK

Alapította SCHOLTZ ÖDÖN esp. Szerkeszti BR. PODMANICZKY PÁL egy. theol. tanár

Utravalóul.

Boldog időben, az ifjúkor idealizmusával s lelkesedésével inditottam meg 1896-ban, egyelőre az akkor nagyra becsült „Evangélikus Egyházi Szemle" mellékleteként a „Külmisszió" cimü folyóiratot, amelyből később 1906-ban a „Missziói Lapok" fejlődtek ki.

Hazánkban addig meglehetősen ismeretlen munkamezőre irányitottam lapomban az olvasók figyelmét s hogy fáradozásom nem volt hiábavaló, azt bizonyitja az előfizetők számának folytonos szaporodása, adományaikból Devanukracham indiai evangelikus tanitó kiképeztetése, Roth Henrik hittérítő kiképeztetése s kiküldetése Keletafrikába s főképen 1909-ben a „Magyarhoni ágost. hitv. evang. Misszióegyesület" alapitása.

Külső okok miatt a XVI-ik évfolyammal 1915-ben beszüntettem a „Missziói Lapok" kiadását, bár anyagi nehézségekkel soha sem kellett küzdenem, mivel az előfizetési dijak mindig fedezték az előállitási és szétküldési költségeket. Két év előtt a Misszióegyesület elnökségétől is visszaléptem, egyrészt mivel fiatalabb erőre kivántam áthelyezni ezen nagyhivatású s Istennek tetsző, de nálunk kétszeres nehézséggel (a részvétlenség és szegénység nehézségével) küzdő Isten és a hivők előtt egyaránt felelősségteljes munka vezetését, másrészt mivel lelkiismeretem által indittatva más olyan munkát tartottam szükségesnek ellátni, amely irodalmi tevékenységre fordítható időmet teljes mértékben lekötí.

Istennek legyen hála, hogy a Misszióegyesület most Németh Károly esperes társamban lelkes, munkabiró s kötelességteljesitő uj vezért nyert s hogy utolsó közgyülésünkön br. Podmaniczky Pál egyetemi tanár személyében a „Missziói Lapok" is uj meginditóra és szerkesztőre találtak.

Midőn a Misszióegyesület felkérésére szivesen beleegyezem hogy az egyesület meginditandó lapja a „Missziói Lapok" cimet

viselje, csak azon kikötést és kívánságot kötöm hozzá, hogy a lap ne csupán az ágostai hitvallás négyszázadik jubileumi évében keljen uj életre, hanem mint kezdettől fogva úgy továbbra is mindenkoron az ágost. hitv. evang. egyház missziói munkájának szolgálatában álljon s Isten igaz egyházát szolgálja minden sorával, minden inditásával ugy itthon, mint a távoli missziói mezőkön.

Felkérem a „Missziói Lapok" még élő volt lelkes barátait, hogy fogadják azt ismét régi szeretetükbe, úgy, mintha magam inditottam volna ismét útra, a nyomunkba nőtt fiatal nemzedéket pedig felhivom, hogy csatlakozzék oly önzetlen, hivő lelkesedéssel az új szerkesztő és új egyesületi elnök köré, mint amilyen hitvalláshűségen alapuló, szeretettől áthatott szent lelkesedés hatotta át mindazokat, akik szeriny inditásomra egykor a Missziói Lapok és a Misszióegyesület bölcsőjénél állottak.

Ágfalva, 1929. vizkereszt napján. *Scholtz Ödön,*
esperes, a „Missziói Lapok"
volt szerkesztő-kiadója.

Ziegenbalg Bartolomeusz.

Amikor a Missziói Lapok ujra megindulnak s megkezdjük a nagy misszionáriusokról szóló életrajzsorozatunkat, mindenek előtt Ziegenbalg Bartolomeuszról, India nagy úttörő misszionáriusáról kell megemlékeznünk. Méltó reá: a legnagyobbak egyike, akiket Isten kegyelme evang. egyházunknak adott.

Csöndes, észrevétlen volt az elindulása. 1684 junius 24-én született Szászországnak Pulsnitz nevü városkájában. Szegény, de mélységesen vallásos emberek voltak a szülei. Az édesanyja halálos ágyán így szólt: „Gyermekeim, nagy kincset gyüjtöttem nektek!" S gyermekeinek kérdésére, hol az a kincs, így felelt: „Keressétek a Bibliában, ott megtaláljátok. Minden lapját könnyeimmel áztattam." Édesatyja oly komolyan vette a halálra való előkészületet, hogy jó előre elkészíttette koporsóját. S amikor nagy tűz ütött ki s éppen súlyos betegen ágyban feküdt, családja más alkalmatosság hiányában ebben a koporsóban mentette ki az égő házból s ebben is halt meg künn a szabad ég alatt. A kis Bartolomeusz hat éves volt ekkor. A halál, az örökkévalóság gondolata nem is hagyta el attól fogva, hogy mint apátlan-anyátlan árva már kora gyermekségében kisodródott az életbe. Engedte, hogy Isten munkálkodjék szívén. Isten szolgája vágyott lenni s

amikor ifjúvá serdült, Isten vezetését követve és keresve megtalálta azokat, akik Isten alkalmatos eszközévé nevelhetik. Így lett az akkori idők két nagy emberének, Spenernek és Franckenak a tanítványa, akiknek a neve aranybetükkel van följegyezve az egyháztörténelem lapjaira. Közben azonban Isten a szenvedés iskolájába is járatta. Annyit betegeskedett, hogy sokszor már kételkedni kezdett, vajjon elvégezheti-e

Hindu anya a bölcsesség istenének, Ganesának imádására tanítja gyermekét.

tanulmányait s eljut-e a szószékre, ahol Isten üzenetét hirdetheti. Végül teljesült azonban szíve vágya, bevégezve tanulmányait, fölavattatott a lelkészi hivatalra s megkezdte munkálkodását az Úr szőllőjében. Itt aztán megint volt része megpróbáltatásban, szenvedésben. Nem is sejtette, hogy Isten mindez által milyen nagy dolgokra neveli.

A dán királyi trónon akkoriban IV. Frigyes ült. Olyan király volt, akinek gondja volt arra is, hogy az evangélium

hirdettessék Dánia délindiai gyarmatán is az ott lakó tamul nép között. Ezért megbizta udvari prédikátorát, Lütkens doktort, hogy keressen neki olyasvalakit, akit elküldhetne Indiába az evangélium üzenetével. Ma nagy és kis nemzetek legkülönb fiai vállalják a misszió szolgálatát, akkoriban azonban még nem látta a keresztyénség erre a szolgálatra való kötelezettségét. Egyenest csodálatos annak a története, ahogy a dán király udvari papja német barátai segítségével végre ráakadt Ziegenbalgra, aki akkor Berlin mellett volt segédlelkész. Ziegenbalg Isten szavára ösmert a hivó szóban s engedelmeskedett. Tudta, hogy a dán király csak eszköz s nem ő, hanem a mindenek Úra, Krisztus hívja és küldi Indiába. S jó volt, hogy ezt tudta. Ezért nem tudta semmi nehézség elcsüggeszteni, semmi akadály visszariasztani.

Mert ilyesmiben bőven volt része. Hiába egyengette koronás király az útját, nemcsak a hitetlen emberek gúnyolódása, az értelmetlenek okoskodása akarta föltartóztatni, hanem útjába álltak magának a dán egyháznak a főbbjei is, mert azt tartották, hogy bünös elbizakodottság az, ha valaki folytatni akarja a misszió abbamaradt munkáját, amelyre szerintük csak az apostolok nyertek megbizatást. Végre azonban elindulhatott. Nagy örömére társa is akadt egy Plütschau Henrik nevü barátja személyében, aki vele teljesen egy szív és lélek volt. Ma a Szuez-csatornán keresztül 40 nap alatt ér el az ember Indiába, akkor majdnem ugyanannyi hét kellett ehhez az úthoz, mert a hajónak természetesen meg kellett kerülnie egész Afrikát. 1706 julius 9-én végre partra szállt Trankebárban.

A trankebári dán helytartó mint nagyon hivatlan vendégeket fogadta a két misszionáriust. Olyan ember volt, akinek nem ok nélkül nyugtalankodott a lelkiismerete s aki épen ezért azt gyanította, hogy a misszionáriusok tulajdonképeni megbizatása nem Isten országának a pogányok között való terjesztése, hanem az ő szemmeltartása. Jó, hogy Ziegenbalg nem földi királya pártfogásában bizakodott! Ime, hiába volt kezében annak a parancsa, hogy a hatóságok mindenben járjanak kezükre a misszionáriusoknak, a helytartó ügyet sem vetett erre. Ziegenbalg és társa azonban nélküle is boldogultak. Isten segítségével megtelepedtek és megkezdték munkájukat. A helytartó azonban még sok keserűséget szerzett nekik. Ahol szerét ejthette, elgáncsolta munkájukat. Sok kicsinyes bosszantás után végül attól sem riadt vissza, hogy Ziegenbalgot, a saját királya küldte misszionáriust börtönbe vettesse. Nagyon bizakodott abban, hogy Trankebár jó messze van

Kopenhágától, a király székhelyétől! Négy hónapig tartotta Ziegenbalgot fogságban annak az örve alatt, hogy az lázadást szított a felsőbbség ellen, pedig az igazság az volt, hogy a misszionárius egy hivatalnok igazságtalanságával szemben kötelességszerüen pártját fogta egy szegény özvegy asszonynak. S a helytartónak szövetségestársai is akadtak. Vele együtt agyarkodott a misszionáriusok ellen Guevara páter, aki még a portugál uralomnak volt a maradéka — Trankebár előbb portugál kézen volt — s ki nem törődött ugyan nyájával, a félig portugál, félig tamul keverék néppel, a portugizzel, de azt sem türte, hogy a misszionáriusok az evangéliumot hirdessék ennek a szegény népnek.

Ziegenbalg diadalmasan állta a harcot mindezek ellen. Társa, Plütschau néhány év mulva belefáradt és visszatért Németországba, de Ziegenbalg kitartott. Közben bámulatos munkát végzett. Útat tört magának egy a mi világunktól merőben különböző világba. Kezdte azon, hogy beletelepedett az iskolákba a gyermekek közé. Ott ült köztük maga alá vetett lábakkal és indiai módra újjával az előtte levő homokkupacba rajzolgatta a cikornyás betűket, amelyeket a tanító állva egy pálcával írt a homokba. Majd rávetette magát a két nyelvre, amelyekre szüksége volt, hogy az evangéliumot hirdethesse. Hogy a keverék portugiz lakosság között építhesse Isten országát, meg kellett tanulnia a portugál nyelvet. Könnyen és gyorsan megoldható feladat volt ez ahhoz képest, hogy képességeit, akaraterejét milyen próbára tette a tamul nyelv. Már csak azért is, mert minden segédeszköz nélkül kellett megbírkóznia vele. Még jó, hogy talált egy tudós tamult, aki anyanyelvén kívül négy európai nyelven beszélt. De így is magának kellett megállapítania a tamul nyelv nyelvtanát. Összegyűjtött nem kevesebb mint 40.000 szót. Ezzel a nyelvtannal és szótárral különben nemcsak saját magának, hanem az utána következő misszionáriusoknak is jó szolgálatot tett. Csodálatos akaratereje egy év leforgása alatt megküzdött a roppant fejlett, gazdag nyelvvel és 1707 augusztus 14-én már megtartotta — tamulok és portugizek bámulatára — első tamul prédikációját. Ez a nap máskülönben is nevezetes nap volt számára, mert ezen a napon avathatta föl a kialakuló evang. gyülekezet első imaházát. Néhány portugizt akkor már gondos előkészítés után fölvehetett a keresztség által a keresztyén egyházba. Hamarosan jelentkeztek azok a tamulok is, akiket szintén megragadott az Ige s akik szintén óhajtották a keresztséget. Ziegenbalg éles szeme egyik feladatot a másik után látta meg és Istenbe vetett bizalommal neki-

látott véghezvitelükhöz. Hogy igehirdetésével mentől közelebb férkőzhessék a tamul szivekhez és elmékhez, nagy szorgalommal áttanulmányozta a tamulok szent iratait és bölcseleti irodalmukat. A tamulok vallásáról egy részletes munkát is írt. Ezzel is szolgálni kívánt missionárius társainak. Egyik legnevezetesebb és legfontosabb munkája azonban irodalmi téren az Újtestamentom fordítása. Milyen nevezetes fordulópont evangélikus egyházunk történetében, amikor az a Biblia, amelyet Luther adott a kezünkbe, ime, eljut a pogányokhoz is! S ez az ember, aki irodalmi téren a legnagyobb feladatok véghezvitelében próbálhatta ki erejét, nem vonakodott attól sem, hogy egyúttal a könyvnyomtató munkájára is vállalkozzék. Amikor német barátai egy teljesen fölszerelt könyvnyomtató műhellyel ajándékozták meg, irodalmi tevékenysége újabb lendületet vett és egyre-másra került ki a sajtó alól a tamul káté, Újtestamentom, énekeskönyv s a keresztyén irodalom legkülönbözőbb termékei. S amikor a nyomda csak nagynehezen és drágán tehetett szert a szükséges papirra : Ziegenbalg találékony szelleme ezen is segített és egy kis papirmalmot állitott föl, amely gondoskodott a nyomda papirszükségletéről. S az élő és nyomtatott szóval hirdetett Ige meghozta a maga termését. 1709-ben már 150 lelket számlált a Ziegenbalg által gyűjtött keresztyén sereg. Évről-évre növekedett a keresztyén gyülekezet. Ziegenbalg 1714-ben hazalátogatott Európába s beszámolt munkájáról. Dániában, Németországban, Hollandiában, Angliában mindenfelé nagy lelkesedéssel fogadták. Trankebárba visszatérve iskolát alapított tamul ifjak számára, hogy azokat tanítókká és evangélistákká képezze ki s így Indiát saját fiai által hódítsa meg Krisztus számára. 1717-ben fölavatta a ma is álló Jeruzsálem-templomot. Az evangélium ügye napról-napra mind diadalmasabban tört előre!

Az élet és halál Ura azonban azt végezte, hogy Ziegenbalg csak a fundamentumát vesse meg az indiai missziónak. 1719 elején összeroskadt kora ifjúságától beteges teste. Február 23-án megnyilt szeme az örökkévaló dolgok látására. Közvetlenül halála előtt szeméhez kapott s így kiáltott föl: „Micsoda fényességet látok, mintha nap sütne a szemembe!" Munkáját ma, immár közel egy évszázad óta a Misszióegyesületünk által támogatott Lipcsei Misszió folytatja.

Most, a mi korunkban szinte szemkápráztató lendülettel halad előre Indiában az evangélium. A század elején 854, 867 lelket számlált Indiában a protestantizmus: ez a szám a leg-

utolsó népszámlálás szerint 2,242.798 lélekre emelkedett. Ez azt jelenti, hogy Indiában alig egy negyedszázad alatt megháromszorozódott a prot. keresztyének száma. Krisztusé a győzelem Indiában is!

Képeink.

A Missziói Lapoknak ez a száma két képet közöl, amelyekhez — azon a néhány szón kívül, amit alattuk olvashatunk, — még néhány szót kell fűznünk. Az első kép egy megdöbbentő jelenetet ábrázol. Indiába vezet el bennünket, amelynek évezredes műveltsége olyan csodálatos, ahol szárnyra keltek valamikor a Rig-Véda fönséges himnuszai, ahol az indiai szív és elme annyi nagyot alkotott a művészet és irodalom terén s mindent átszőtt istenkereső vágyával s ahol ma is olyan sok tekintetben vonzó és tiszteletreméltó egyéniség írja mély értelmű énekeit s egyéb irásait, mint Rabindranat Tagore. S a képen mégis azt látjuk, hogy ugyanennek az Indiának a fiai néma bálványok előtt a porban hevernek. Ez a valóság. A műveltség még nem vezet el az igaz Isten megismerésére. Sőt a bölcsesség után vágyakozó ember még a bölcsességet is bálvány formájában faragja ki. A képen ép a bölcsesség istenének imádását láthatjuk. Bizony az az elefántfejű, hosszúormányú, potrohos, torz alak a bölcsesség istene, akit az indiaiak Ganésának neveznek. Bálványképe ott van minden iskolában is s az iskolásgyermekek minden reggel elébe borulnak és tőle kérnek bölcsességet! Összefacsarodik a szívünk ennek láttára és így szólunk Jerémiás prófétával: A népek bálványai csupa hiábavalóság, hiszen az erdő fájából vágják azt; ácsmester kezei készítikbárddal. Ezüsttel és arannyal megékesíti azt, szegekkel és pörölyökkel megerősítik, hogy le ne essék. Olyanok, mint az egyenes pálmafa és nem beszélnek; viszikhordják őket, mert mozdulni nem tudnak. Ne féljetek tőlük, mert

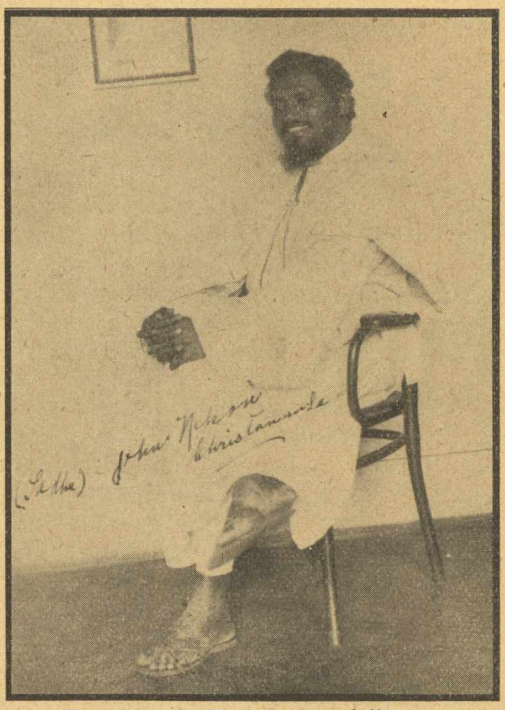

Krisztananda hindu evang. lelkész.

nem tehetnek rosszat; de jót tenni se képesek! (Jer. 10:3—5 v.) Amily elszomorító első képünk, olyan örvendetes, hálaadásra indító a másik. Lehetséges, hogy sokan olvasóink közül ösmerik is azt, aki mosolyogva reájuk tekint a képről. Hiszen Krisztananda indiai evangélikus lelkész az, aki három évvel ezelőtt Magyarországon is járt és Budapesten és sokfelé a hazánkban hatalmas erővel hirdette az evangéliumot. Ime, Indiában oszlik a sötétség, sőt a Krisztus evangéliuma már magának Indiának a fiai közül is támasztott olyan áldott bizonyságtevőket, mint Krisztananda. S még fokozhatja örömünket, hogy Krisztananda már második nemzedékben keresztyén család sarja; még édesatyja elfogadta Krisztust s evangélikus lelkésszé lett. Örömmel említhetjük különben, hogy Krisztananda újabb európai útja alkalmából újra meglátogatni szándékozik bennünket.

Követésre méltó példa.

A missziói munka támogatásának egyik módja, hogy egy valaki, vagy egy gyülekezet elvállalja valamely missziói társulat munkamezején egy misszionárius, vagy egy bennszülött lelkész vagy evangélista eltartását, esetleg egy templom vagy iskola fölépítését, berendezését, harangok öntetését, úrvacsorai edények beszerzését. Maga a missziói társulat számára is vannak a támogatás e módjának bizonyos előnyei, azok számára azonban, akik ezt a módot választják, mindenekelőtt azt a nagy előnyt jelenti, hogy egy bizonyos határozott feladat vállalásával közvetlen kapcsolatba kerülnek a missziói munkával. Hogy ennek mi a jelentősége, megérthetjük ifjú Timótheusainknak, a soproni theologusoknak példáján, akik elvállalták a finn missziói társaság délnyugatafrikai munkaterén az ovambo szerecsenek között egy bennszülött evangélista eltartását. Ez azt jelenti, hogy ez az evangélista most már az ő követjük a pogányok között. Érintkezés indul meg közöttük és közötte. Leveleiből megtudhatják, hogy munkája mikép folyik, igehirdetésének milyen gyümölcsei mutatkoznak, mik a nehézségei s mindezt hálaadó és könyörgő imádságaikba foglalhatják. Mellékesen természetesen kapcsolatba kerülnek finn testvéreinkkel is, akiknek mintaszerű missziói munkája mindenképen méltó is figyelmünkre és támogatásunkra. S amikor elvállalták ezt a bennszülött evangélistát, nem is vállaltak valami nagy terhet. Mindössze körülbelül 27 pengőt kell havonta összegyüjteniök!

Ki követi theologusaink szép példáját? A Misszióegyesületünk által támogatott lipcsei misszionak mind indiai, mind afrikai területe kínálva kínálja a szebbnél-szebb alkalmakat. Tehetősebb ember egymaga is elvállalhatná egy-egy evangélista eltartását, egy-egy ifjúsági vagy nőegylet, vagy egy-egy gyülekezet vállalkozhatnék arra, hogy évről-évre összegyüjti egy-egy misszionárius eltartásához a szükséges összeget. A lehetséges módozatokról a Missziói Lapok következő száma tájékoztat.

Kimutatás

a Magyarhoni Ág. Hitv. Evang. Misszió-egyesület pénztárába 1929. julius 1-től december hó 31-ig befolyt összegekről:

Tagdíjak: Dr. Molnár Gyula misszió-egyesületi elnök Budapest 10·—, Bárdy Ernő lelkész-esperes Mezőberény 5·—, Petrovics Pál lelkész Budafok 3·—, Tomcsány László segédlelkész Budapest 3·—, Saguly János esperes Pitvaros 3·—, Kron Ferenc lelkész Gyón 3·—, Koren Márton lelkész Kiskőrös 3·—, Sommer Gyula lelkész Vác 3·—, Honéczy Pál lelkész Pilis 3·—, Bakay P. lelkész Apostag 3·—, Dr. Pétery-Petrik Aladár ügyész Budapest 3·—, Lehoczky Antal Monor 3·—, Szuchovszky Gyula vallástanár Budapest 3·—, Fuszek István főtanácsos Budapest 3·—, Feiler Ernő lelkész Gyoma 3·—, Noszkó István lelkész Rákoskeresztur 3·—, Falvay Jenő lelkész Pesterzsébet 5·—, Jeszenszky Gyula lelkész Csömör 3·—, Korcsek Zsigmond Kisalag 3·—, Scholtz Ödön esperes Ágfalva 3·—, Ágfalvai nőegylet 3·—, Ágfalvai egyház 3·—, Sopronbánfalva 3·—, Rimár Jenőné Budapest 3·—, Belák Sándor lelkész Tokaj 3·—, Vietorisz László vallástanár Diósgyőr 3·—, Németh János Kötcse 3·—, Koritsánszky Ottó gyógyszerészeti igazgató Budapest 3·—, Podhradszky János lelkész Tordas 3·—, Kálmán Rezső lelkész Orosháza 3·—, Pass László lelkész Kölesd 3·— Balogh István esperes Bokod 3·—, Böjtös László lelkész Vadosfa 3·—, Szekeres N. Bőny 3·—, Mihalik Juliánna okleveles tanitónő Tura 3·—.

Offertóriumok: Szécsény 1928. évi és 1929. évi offert. 5.—, Miskolc 5·—, Pesti magyar egyház Deáktéri lelkészi köre 65·39, Pesti magyar egyházközség fasori lelkészi köre 39·94, Székesfehérvár 22.—, Felsőpetény 4·10, Bakonytamási 2·06, Tiszaföldvár 1928/29. évi off. 33·50 pengő.

Adományok: Turóczy Zoltán lelkész Győr 7·—, Klauser Józsefné Győr 6.—, Münnich Zsuzsanna Budapest 10·—, Stoll Ernő tanitó, Nyiregyháza 1·—, Bálint Istvánné Győr 2·—, N. N. Győrujfalu 5·—, Turóczy Zoltán győri lelkész 10·—, Tállyai egyház 2·—, Weiszmandl Henrikné Győr 2·—, egy győrujvárosi özvegy 3·—, Szarvasi Protestáns Nők szövetsége 60·—, Dr. Kneffel József Tura 10·—, Broschko Erzsébet Budapest 2·—, Skrabák Gyula Budapest 5·—, Németh Károly főesperes, misszióegys. elnök Lébény 3·—, Steinhübelné Budapest 5·—, Békési egyházmegye 77·96. Mencshely 2·—, Pulay László nyug. lelkész Pápa 5·—, Ledrinyi Pál Békéscsaba 5·—, Ujcsanálosi egyház 4·—, Ujváry Ignác Rákospalota 2·—, Ujváry Margitka Rákospalota 1·—, Özv. Péter Józsefné Rákospalota 2·— pengő, N. N. Rákospalota 50 f, N. N. Rákospalota 50 fillér.

Perselygyüjtések. Tomcsány László s. lelkész Budapest gyüjtése 5·51, Turóczy Zoltán győri lelkész gyüjtése 4·05, Jakubecz Ferenc Budapest gyüjtése 10·42, Korcsek Zsigmond Kisalag gyüjtése 7·10.

Felkérem a lelkésztestvéreket, hogy ha többféle adományokat vagy tagdijakat küldenek, ne az utalvány szelvényén részletezzék a küldött összeget, hanem vagy levelezőlapon vagy pedig levélben, ellennyugta alakjában értesitsenek a küldeményről. Költségkimélés szempontjából külön nyugtát nem küldhetek, hanem havonként a Missziói Lapokban és az „Evangélikusok Lapjában" nyugtázom a küldött összegeket. Az Ur áldó kegyelme legyen velünk! Budapest, 1929 december 31-én Broschko G. A pénztáros, IV. Deák-tér 4. I. 1.

TELEFON 600 TELEFON 600

VITÉZ TÓTH ALAJOS

KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZETE

SOPRON

MÜVEK :: MEGHIVŐK :: NÉVJEGYEK :: GYÁSZLAPOK
ISKOLAI ÉRTESITŐK :: ÉTLAPOK :: RÖPLAPOK STB.

HARANGOK

minden nagyság- és zengzetben, legfinomabb ércből öntve, tiszta, csengő, előre meghatározott hanggal.

Repedt harangok átöntése

legujabb szabadalmazott öntött vagy kovácsolt vasból készült harangfelszerelések, forgatható ékszerkezettel, vasállványok.

Fecskendők

kocsifecskendők, mozdonyfecskendők, taliga- és kézifecskendők, vizszállitók, tüzoltófelszerelések, mezőgazdasági gépek. Jótállás, dijmentes árajánlat.

Seltenhofer Frigyes Fiai Sopron

m kir. udvari szállitók, legelső magyar harang- és ércöntőde, tüzoltószer-, kut-, szivattyu- és gépgyár

Telefon 66 és 526. — Alapitva 1816.